

– комплексний вплив на канали сприйняття інформації за рахунок одночасного використання абстрактно-графічної наочності, друкованих та озвучених текстів, художніх фільмів(мовою оригіналу), репортажів про поточні актуальні новини.

– індивідуалізація навчання та самоосвіта(можливість необмеженої кількості разів звертатися до довідкової інформації та до завдань, що виконуються).

Інтернет – технології навчання не лише значно збагачують зміст навчання, але й забезпечують аудіовізуальну наочність вживання мовних зразків реальної комунікації.

З точки зору дидактики, Інтернет - ресурси є: поліфункціональними, інтерактивними і багатоманітними щодо режимів і форм роботи.

Відносно того, хто навчається, Інтернет виконує кілька функцій, виступаючи в якості:

- того, хто навчає(викладача/репетитора)
- експерта;
- партнера по комунікації.

Впровадження нових інформаційних технологій у навчальний процес дозволяє підвищити якість та ефективність підготовки спеціалістів, дає можливість здійснювати диференційований підхід до навчання студентів з урахуванням їхніх індивідуальних особливостей. Засоби нових інформаційних технологій дозволяють здійснювати взаємодію між викладачем та студентом у діалоговому режимі. Така взаємодія полегшує процес обміну інформацією.

Горбач О. В.,

кандидат філологічних наук

доцент кафедри іноземних мов

Національної академії внутрішніх справ

СПЕЦІАЛЬНА ЛЕКСИКА ЯК ОБ'ЄКТ ЛІНГВІСТИЧНИХ ДОСЛІДЖЕНЬ

Оволодіння будь-якою професією завжди супроводжується оволодінням відповідною термінологією, тобто сукупністю термінів, які пов'язані один з одним на понятійному, лексико-семантичному, словотвірному та граматичному рівнях [1, с. 5].

При визначенні складу спеціальної лексики у межах дисципліни "Фахова іноземна мова" варто звернутися до термінологічних досліджень. Принципову відмінність усіх розрядів спеціальної лексики від загальної вчені вбачають у іншому типі зв'язку з поняттям та предметом номінації. Спеціальна лексика характеризується або підсиленням зв'язку "слово-поняття", або підсиленням зв'язку "слово-об'єкт номінації"[4, с. 42]. До спеціальної лексики поряд з онімами (власні назви з термінологічним значенням) та номенами (номенклатурні позначення) належать також терміни, під яким розуміється слово (або словосполучення), що являє собою єдність звукового знаку та пов'язаного з ним відповідного поняття у системі понять певної галузі науки та техніки. Цікавим, на нашу думку, видається визначення Г.О. Винокура, сформульоване ще у 30-тих роках ХХ століття. Вчений писав, що терміни не є особливими словами, а є словами з особливою функцією [2, с. 27].

Мова права поряд з іншими спеціальними мовами базується на лінгвістичних законах загальнонаціональної мови, однак головною її відмінністю від інших спеціальних мов є наявність юридичної термінології. Оскільки основна функція права як регулятора правовідносин поширюється на різні сфери суспільного життя, то у його лексичному складі поряд зі спеціальною юридичною термінологією функціонують терміни інших галузей науки та техніки, а також лексика повсякденного спілкування.

Відповідно до загальної класифікації термінів, представленої у сучасних дослідженнях сфери права, усі терміни цієї галузі поділяють на загальноповживані та спеціальні. Так звані загальноповживані терміни використовуються у загальновідомому розумінні, тому сприймаються комунікантами як прості та зрозумілі.

Спеціальні терміни поділяються на спеціальні неюридичні та спеціальні юридичні терміни. [5, с. 178]. На думку вченого-лінгвіста, спеціальними юридичними є терміни, введені до складу юридичної лексики законодавцем та юридичною доктриною, а також терміни, які використовуються для називання певного юридичного поняття.

Спеціальними неюридичними термінами є функціонуючі у юридичній науці та практиці терміни, запозичені з інших галузей науки (економіка, біологія, медицина, техніка тощо) та створені у їх лексичних складах для найменування відповідних понять. Потреба у їх використанні в межах юридичної лексики пояснюється передусім однозначністю таких термінів. Включаючи такі терміни до свого активного лексичного складу, юристи повинні дотримуватися такого правила: спеціальні неюридичні терміни вживаються у значенні, закріпленому за ними тою галуззю знань, звідки вони запозичені до юридичної термінології.

Сучасні вчені-лексикологи вказують на актуальну тенденцію входження термінів до сфери загальноповсякденної лексики [3, с. 211]. Входження наукових термінів до мови повсякденного спілкування та термінологізація слів повсякденної мови є яскравим свідченням того, що юридична наука Німеччини перебуває у нерозривних зв'язках із загальним політичним, економічним, соціальним та культурним розвитком сучасного німецькомовного суспільства. Ці процеси пояснюються також його історичними особливостями розвитку, загальним рівнем освіченості комунікантів, а також характером зв'язків між наукою, зокрема юриспруденцією, та іншими сферами суспільного життя людей.

Список використаних джерел

1. Головин Б.Н., Кобрин Р.Ю. Лингвистические основы учения о терминах : монография. Москва, 1987. 105 с.
2. Лейчик В.М. Терминоведение: предмет, методы, структура : монография. Москва : Издательство ЛКИ, 2007. 256 с.
3. Медведева Е.В. Лексикология немецкого языка: Лекции, семинары, практические занятия : учеб. пособ. Москва : "Либроком", 2009. 448 с.
4. Суперанская А.В., Подольская Н.В., Васильева Н.В. Общая терминология: Терминологическая деятельность : монография. Москва : УРСС Эдиториал, 2005. - 256 с.
5. Толстик В.А. Проблемы классификации юридической терминологии. *Актуальные проблемы экономики и права*. 2013. №2. С. 176-182.